

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: I. V.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Němečkem
sídlem Kollárova 447, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) z 5. 11. 2019, č. j. X, kterým magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Přestupku se měl žalobce dopustit úmyslně tím, že 8. 10. 2018 v době kolem 8.45 h ve Zlíně na ulici Březnická v blízkosti křižovatky s ulicí Nad Ovčírnou (u zimního stadionu) ve směru jízdy od centra na obec Březnice držel v levé ruce u ucha telefonní přístroj, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Magistrát udělil žalobci za přestupek pokutu 1 700 Kč.

3. **Žalobce v žalobě** namítal nezákonné zjištění skutkového stavu. Správní orgány dospěly k závěru, že spáchání přestupku bylo žalobci prokázáno výpovědí policisty a kamerovým záznamem z policejního vozidla. Správní orgány žalobci vytkly, že se k věci nevyjádřil, vyjádřil se jen prostřednictvím zmocněnce, a nevysvětlil, co držel během jízdy v levé ruce.
4. Kamerový záznam je však zcela nezpůsobilý prokázat přestupek, protože má nízkou obrazovou kvalitu a nelze z něj nijak zjistit, že žalobce držel za jízdy mobilní telefon. Na to žalobce poukázal při ústním jednání 4. 4. 2019 a opakovaně v odvolání z 21. 5. 2019 a v odvolání z 25. 11. 2019. I magistrát z kamerového záznamu zjistil pouze výhled do vozidla žalobce, nikoli držení telefonu.
5. K prokázání přestupku pak sloužila pouze výpověď policisty, kterou však správní orgány vyhodnotily mechanicky a nevypořádaly se s nesrovnalostmi. Policista nemohl telefon v levé ruce žalobce vidět, protože na tuto stranu neměl výhled; viděl jen pravou stranu žalobce a jeho vozidla. Pohled policisty na levou stranu žalobce byl omezený. Správní orgány uvedly, že policista byl k žalobci v takovém postavení, že vše viděl a žádné překážky se v jeho výhledu nevyskytly. Tyto závěry považoval žalobce za nepřesvědčivé, protože z kamerového záznamu je zřejmý nevhodný pozorovací úhel z vozidla policisty. Policista sám ve vozidle měl ještě horší pozorovací úhel, protože seděl nalevo od kamery. Tyto rozpory nevyjasnila ani výpověď policisty o tom, že žalobce mírným obloukem podjel odbočující vozidlo před ním a otočil se přímo proti policistovi a v tom okamžiku bylo zjevné, že předmět, který žalobce držel, byl mobilní telefon. Správní orgány se nezabývaly tím, jestli se žalobce při objíždění odbočujícího vozidla mírným obloukem mohl dostat přímo proti policistovi. Tuto výpověď kamerový záznam nepotvrzuje. Policista navíc uvedl, že skutek viděl z 6,5 – 7 m a až na upozornění zmocněnce žalobce připustil, že mohlo jít o 15 – 18 m. To správní orgány opomenuly. Policista nebyl schopen blíže popsat mobilní telefon ani co do barvy ani přibližné velikosti. Policista na místě samém sepsal záznam o přestupku, aniž by vyzval žalobce k předložení telefonu. Uvedené skutečnosti zakládají pochybnosti o věrohodnosti verze policisty.
6. Žalobci nemůže být kladeno k tíži, že se nevyjádřil k věci. Žalobce vyjádřil svůj nesouhlas se spácháním přestupku již v záznamu o přestupku a konzistentně na něm trval po celé správní řízení. Žalobce prostřednictvím zmocněnce uvedl, že držel levou ruku nanejvýš v pozici u své hlavy a poukázal na to, že vozidlo disponuje hands-free zařízením pro automatické spojování hovorů. Povinnost zjistit skutkový stav podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), stíhá správní orgán. V případě pochybností se s nimi měl správní orgán vypořádat, což neučinil ani magistrát, ani žalovaný. V případě přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení jsou požadavky důkazního standardu vyšší.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** poukázal na to, že podle výpovědi policisty šlo ve větší vzdálenosti rozpoznat tvář řidiče, bylo zjevné, že drží levou rukou u levého ucha předmět, který se podobá mobilnímu telefonu. Tomu nasvědčovalo i otevírání úst řidiče při hovoru. Vozidlo přijelo blíž až na úroveň sledovaného přechodu pro chodce, u kterého často bývá porušován zákon o silničním provozu. Žalobce musel před přechodem zpomalit, uvést vozidlo skoro do klidu kvůli odbočujícímu vozidlu před ním. Následně žalobce toto vozidlo mírným obloukem objel a otočil se přitom tváří v tvář policistovi. V tom okamžiku bylo zjevné, že se jedná o mobilní telefon. Proto policista vyjel za žalobcem zastavit vozidlo a projednat s žalobcem přestupek. Viditelnost byla dobrá, slunce svítilo přímo na žalobce a do kabiny vozidla bylo vidět.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

8. Správní orgány dospěly k závěru, že postavení policejního vozidla v civilním provedení bylo takové, aby policista měl výhled na projíždějící vozidla, včetně natočení kamery. Policista neprováděl v tu chvíli žádnou jinou činnost než sledování situace v provozu na komunikaci, jeho pozornost byla zaměřena na vozidla a řidiče. Jakmile policista zaregistroval žalobce, začal ho vnímat svými smysly. Policista uvedl, že bezpečně poznal telefonní přístroj, který žalobce držel při řízení vozidla v ruce. To byl konkrétní důvod, proč se policista za žalobcem rozjel, nechtěl ho ztratit z dohledu. Vozidlo policisty bylo vůči vozidlu žalobce v takovém postavení (na parkovišti na ulici Březnická mezi zimním stadionem a sportovní halou Novesta), že mohl vidět vše tak, jak to popsal ve své výpovědi. To je patrné i z kamerového záznamu, stejně jako neexistence překážek ve výhledu. Doba, po kterou policista vozidlo zaregistroval a pozoroval, včetně zpomalení, zastavení vozidla a rozjetí k objíždění jiného vozidla, byla dostatečná na to, aby policista dostatečně viděl to, co popsal. Policista svou výpověď vyloučil, že by vykonával v tu dobu jinou činnost. Policista se zaměřil na protiprávní jednání žalobce a nebyl důvod pochybovat o tom, že by nemohl pozorovat vše, jak popsal ve své výpovědi. Přestupek spočívající v držení hovorového zařízení řidičem za jízdy se obvykle zjišťuje tím, co policisté vidí. Policista měl ze své pozice ještě širší úhel pohledu, než je fixně umístěná kamera.
9. Správní orgány vyhodnotily výpověď policisty jako věrohodnou, protože ji podpořil kamerový záznam. Z videozáznamu je seznatelné, že výhledové podmínky byly vskutku dobré, výhled do kabiny vozidla a na řidiče nebyl v žádném případě ztížen. Ať už kamera zachytí či nezachytí samotné držení mobilního telefonu, jasně vypovídá o podmínkách (jasné počasí, průhledná přední skla vozidla žalobce, příp. časový úsek), za kterých policista viděl do vozidla. Ze záznamu v čase 8:38:15 až 8:38:26 je viditelné, že vozidlo žalobce přijíždí k přechodu pro chodce a při předjíždění jiného vozidla jej mírným obloukem podjíždí a pokračuje v jízdě rovným směrem, má pravou ruku na volantu a levou u levého ucha (čas 8:38:26). Kamera tedy zachytila samotné držení mobilního telefonu. Policista čerpal čas z palubní desky policejního vozidla, nikoli z kamerového záznamu, kde není čas přesný, protože kamera není pod neustálým napětím, jde o přenosnou kameru.
10. Tvrzení policisty, že viděl, jak žalobce drží v ruce za jízdy telefon, je samo o sobě věrohodným důkazem. Přestupek lze sledovat pouhým okem. Nesrovnalosti o vzdálenosti, na kterou policista skutek viděl, nejsou důvodem k pochybnostem.
11. Správní orgány neuvěřily tvrzení žalobce, že během řízení vozidla mluvil a opíral si hlavu o levou ruku. Žalobce se ústního jednání nezúčastnil. Hodnověrným způsobem nebylo vysvětleno, co žalobce držel při řízení vozidla v levé ruce. Naopak, z výpovědi policisty jednoznačně plyne, že žalobce předjížděl zprava vozidlo (odbočující před ním vlevo) a žalobce otočil svou hlavu tak, že policista zaregistroval v levé ruce žalobce tzv. chytrý mobilní telefon. Obsah kamerového záznamu koresponduje s výpovědí policisty. Proto správní orgány neuvěřily verzi žalobce. Není relevantní, jestli je vozidlo vybaveno hands-free sadou, protože lze telefonovat i bez jejího užití. Protiprávní jednání je samotné držení telefonu, nikoli telefonování. Na telefonu lze číst a posílat zprávy, e-maily, používat jiné aplikace. Skutečnost, že policista telefon ve vozidle žalobce neviděl, neznamená, že ho žalobce při jízdě nedržel. Policista zastavil žalobce asi 1,5 minuty po zjištění přestupku.
12. **Žalobce v replice** uvedl, že žalovaný ani ve vyjádření v žalobě pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu neodstranil. Kamerový záznam neprokazuje, že žalobce drží u levého ucha levou rukou předmět, který se podobá mobilnímu telefonu, že otevírá ústa při

hovoru a že se otočil přímo proti policistovi a v tom okamžiku bylo zjevné, že se jedná o mobilní telefon. Závěry žalovaného interpretují videozáznam v rozporu s tím, co zobrazuje. Ze skutečnosti, že žalobce má levou ruku u levého ucha, nelze vyvodit, že drží mobilní telefon. Záznam naopak policistovu výpověď zpochybňuje. Závěr o tom, že policista měl širší výhled než fixně umístěná kamera, je nepodložený. Skutkové závěry správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování a o skutkových zjištěních přetrvávají důvodné pochybnosti.

13. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Krajský soud zjistil **ze správního spisu** následující a dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. Spornou otázkou bylo, zda a čím byl přestupek žalobci prokázán.
16. Správní orgán má povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 a § 50 a násl. správního řádu).
17. V posuzovaném případě žalovaný aproboval skutkové a právní závěry magistrátu, že přestupek byl žalobci prokázán výpovědí policisty a kamerovým záznamem (žalovaný uvedl, že výpověď policisty byla podpořena kamerovým záznamem a magistrát uvedl, že výpověď policisty je podložena videozáznamem a na straně 4 rozhodnutí již cituje videozáznam jako druhý důkaz).
18. Soud se ztotožnil se správními orgány v jejich skutkových a právních závěrech a související argumentaci pouze částečně. Soud v daném případě nijak nezpochybnil výpověď policisty, avšak dospěl k závěru, že pořízený videozáznam neprokazuje, že žalobce držel za jízdy mobilní telefon.
19. Kvalita videozáznamu neumožňuje konstatování, že je na něm vidět, že žalobce drží za jízdy telefon. Na záznamu je vidět vozidlo žalobce, jeho barva, počasí, rysy řidiče, jízda vozidla, světelná signalizace žalobce dálkovými světly na vozidlo před ním („vyblikávání“), objíždění vozidla, ale není vidět na žalobce tak, aby pozorovatel mohl jednoznačně a bez pochybností uzavřít, že žalobce drží v ruce mobilní telefon.
20. Tento závěr soudu však neznamená, že policista mohl vidět situaci jinak, lépe než jak je vidět z videozáznamu. Policista vnímal situaci svými očima, seděl ve služebním vozidle, zaměřoval a věnoval svou pozornost projíždějícím vozidlům v rámci dopravní kontroly. Jeho výpověď nevzbuzuje pochybnosti a je doplněna záznamem z kamery ve služebním vozidle v tom, že s výjimkou držení a jakého mobilního telefonu je vidět, že svědkův popis jízdy vozidla se shoduje se záznamem na kaměře. Ze svědecké výpovědi lze ověřit videozáznamem zejména postavení služebního vozidla, jízdu vozidla žalobce, zejména směr a způsob jízdy, počasí a viditelnost, vzdálenosti (je známo, že na videozáznamech jsou či vypadají zkreslené). Podle soudu nelze jednoznačně rovněž konstatovat, že by řidič ve vozidle hovořil.
21. Vzhledem k výpovědi policisty, která byla důvěryhodná a konzistentní, videozáznamem podpořená (byť jen částečně, jak je uvedeno shora), soud dospěl k závěru, že přestupek byl prokázán, a to pouze výpovědí policisty. Videozáznam s ohledem na jeho kvalitu

neposkytuje podklad pro závěr, že žalobce drží za jízdy mobilní telefon či jiné záznamové zařízení. To na záznamu vidět není a nelze to domýšlet.

22. Pokud je však výpověď policisty věrohodná, k uznání viny za předmětný přestupek tento jeden důkaz postačuje. Věrohodnost výpovědi je zvýšena částečným osvědčením obsahu výpovědi videozáznamem. Žalobce takto zjištěný skutkový stav v rámci obráceného důkazního břemene nevyvrátil, ani do něj nevnesl důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu.
23. Přestupek držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení při jízdě vozidlem v ruce nebo jinak se řadí mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť se obvykle jedná o tzv. obtížně zachytitelné jednání. Jelikož takový přestupek obvykle nebývá obrazově zdokumentován, věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz jeho spáchání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, musí být policisté vyslechnuti jako svědci a obviněný, popř. jeho zástupce, musí mít možnost klást jim při výslechu otázky. Úřední záznam k prokázání viny nestačí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Těmto požadavkům v posuzované věci magistrát i žalovaný dostály.
24. Výpovědi policistů nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro jejich zpochybnění by musely svědčit konkrétní skutečnosti, např. neshody v podstatných okolnostech věci. Nepodstatné skutečnosti ve výpovědi policisty, které se netýkají podstaty sporu, však takovými skutečnostmi nejsou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Věrohodnost výpovědi policisty může být narušena v případě, když při silniční kontrole postupuje příliš horlivě, aniž by k tomu měl rozumný důvod (např. bezdůvodná kontrola technického stavu vozidla, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, či ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86). O takový případ se však v souzené věci nejedná.
25. V nyní projednávané věci výpověď policisty ani jeho postup při silniční kontrole, který nevykazoval žádné náznaky šikany, nezavdávají důvod k pochybnostem o jeho věrohodnosti. Výslechu policisty se aktivně zúčastnil i zástupce žalobce.
26. Zdejší soud se na základě výše uvedených skutečností ztotožnil se závěry správních orgánů, že výpověď policisty je věrohodným důkazem, který sám o sobě stačí k usvědčení pachatele přestupku.
27. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správný celkový skutkový i právní závěr, se kterým se soud ztotožnil. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední

činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. června 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně